

PETER BICHSEL:

A LÁNYUK

Esténként Mónikára vártak. A városban dolgozott, rossz a vasúti összeköttetés, Apja és anyja az asztalnál ült és várt Mónikára. Amióta Mónika a városban dolgozik, csak fél nyolckor esznek. Azelőtt egy órával korábban ettek. Most minden nap egy órát várnak a terített asztalnál, a helyükön, az apa az asztalfőn, az anyja a konyhaajtó melletti széken, várnak Mónika üres helye előtt. Aztán kis idő múlva a gözölgő kávé, a vaj, a kenyér, a lekvár előtt is.

Mónika magasabb, mint ők, és szőkebb is, bőré, finom bőré Mária nénitől örökölte. — Mindig kedves gyermek volt — mondta az anyja, míg vártak.

Szobájában volt egy lemezjátszója, és gyakran hozott haza lemezeket a városból, és tudta, ki énekel rajtuk. Tükre is volt, különféle üvegcsél és dobozocskáit, egy számlója marokkói bőrből, egy doboz cigarettája.

Az apja is tródkisasszonytól kapta fizetését. Ilyenkor sok pecsétet látott egy állványon, megcsodálta a számológépek lágy moráját, a kisasszony szoktett haját:

— Szívesen — mondta barátságosan a kisasszony, mikor megköszönte neki a borítékot.

Délben Mónika a városban maradt, valami csekélységet evett, mint mondta, a teázóban.

Gyakran kérdezték, hogy mi mindent kell csinálnia a városban, hivatalban. Azonban semmit sem tudott mondani.

Aztán legalább elképzelni próbálták pontosan, hogyan nyitja ki és mutatja fel a pályaudvaron piros bérletét, hogyan megy végig a peronon, hogyan beszélget iradába menet izgatottan a barátnőivel, hogyan viszonyozza mosolygva egy úr üdvözlését.

Ebben az órában többször elképzelték azt is, hogyan jön haza, hóna alatti a táskája és egy divatlap, elképzelték a parfümjét, és hogy miként ül a helyére, és aztán miként esznek majd együtt.

Nemsokára kivesz magának egy szobát a városban, ezt tudták, és akkor ismét fél hétkor esznek, és az apa munka után ismét újságját

olvassa majd, és megszűnik a lemezjátszós szoba és a várakozás órája is. A szekrényen váza állt, kék svéd üvegből készült, városból való váza, divatlap ajándékvaslata.

— Olyan, mint a nővéred volt — mondta az apja —, mindenben a nővéredre ütött. Emlékszel, milyen szépen énekelte a nővéred?

— Más lányok is dohánnyoznak — mondta az anyja. — Igen — felelte az apa —, ezt mondom én is.

— Barátnője nemrégiben ment férjhez — mondta az anyja. Ő is férjhez megy, gondolta az apa, a városban lakik majd.

Nemrégiben megkérte Mónikát: — Mondj már valamit franciául. — Igen — visszahanqozta az anyja —, mondj már valamit franciául. De ő semmit sem tudott mondani. Gyorsrni is tud, gondolta most az apa. Nekünk ez nehéz volna — mondták gyakran egymásnak.

Aztán az anyja az asztalra tette a kávé. — Hallom a vonatot — mondta.

EÖRSI ISTVÁN fordítása